

§ 5.

Naar Dyrlægen i sin Indberetning til Politimesteren fastholder sin Formening om, at Sygdommen henhører til nogen af de i § 2 nævnte Arter, eller at der dog er overveiende Sandshynlighed herfor, skal Politimesteren ved et Politiprotokollen tilføjet Dekret sætte hele den paagjældende Besætning — dog med Undtagelse af de Dyr i denne, der ikke kunne angribes af en Sygdom af den angivne Beskaffenhed — og tillige, med samme Indskrænkning, de Besætninger, til hvilke der er Formodning om, at Smitten fra hin kan være overført, under det Offentliges Tilsyn, medmindre han har saa stor Tvivl om Rigtigheden af Dyrlægens Diagnose, at han paa sit eget Ansvar vil udsætte videre Foranstaltning, indtil en yderligere Undersøgelse, der strax af ham bliver at foranstalte iværksat, er foretagen. I saa Fald blive dog de af Dyrlægen foreløbig truete Foranstaltninger at holde i Kraft, indtil endelig Afgjørelse af Spørgsmaalet foreligger. Saafremt flere Dyrlæger have havt med Behandlingen af Sagen at gjøre, og der mellem dem har været Meningsulighed om Tilfældets Beskaffenhed, bliver der ligeledes foreløbig at forholde, som om den ondartede smitsomme Sygdom var tilstede.

Kommer Politimesteren ad anden Veie end gennem Dyrlægens Indberetning til Kundskab om den virkelige eller sandsynlige Tilstedeværelse paa noget Sted af nogen af de i § 2 ommeldte Sygdomme, er han pligtig til uden Ophold at lade Sagen undersøge af en Dyrlæge og træffe de herefter nødvendige Foranstaltninger.

Naar særdeles Omstændigheder tale derfor, og navnlig naar Sygdommen er udbredt over flere Jurisdiktioner i et Amt, kan Amtmanden eller, saafremt Indenrigsministeren i denne Anledning maatte have udsendt en særlig Sagkyndig, da denne, under sit Ansvar overtage de Forretninger, der ellers ifølge Forfristerne i denne og de efterfølgende Paragrafer vilde have paahvilet vedkommende Politimester.

§ 6.

Naar en eller flere Besætninger saaledes ere satte under offentligt Tilsyn, kan Politimesteren ikke blot paahyde de yderligere Foranstaltninger, som maatte findes nødvendige til en strengere Gjennemførelse af de angrebne Dyrs Afsondring og Mensning — navnlig deres Indespærring i en passende Afstand fra andre Dyr og under betryggende Omgivelser, deres Forbliben paa Stald, Bortfjernelse af deres Affald, Benyttelse af egne Staldrekwisitter, Mensning eller Tilintetgjørelse af de Gjenstande, som have været udsatte for deres Paavirkning, Ansættelse af egne Oppassere, alle Uvedkommendes Bortvisning og Tilintetgjørelse af Smittstof hos de Personer, som have været i Berøring med dem, samt Nedgravning af de døde Dyr enten i deres Helhed eller af de Dele, der ikke kunne benyttes uden Fare for Smittens Udbredelse — men han er tillige berettiget til at nedlægge Forbud mod, at noget til Besætningen eller Besætningerne hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa anden Mands Grund eller paa alfar Veie, idet der dog saavidt muligt, under fornøden Kontrol, gives Eierens funde Husdyr Afgang til hans egne i Nærheden liggende Jorder. Naar Sygdommen er Kvægpest eller Dyrens ondartede Lungesygge, Svinedifteritis og miltebrandartet Rosen, maa Kvæg eller Svint andetstedsfra ikke indbringes i den paagjældende Besætning, og kan Politimesteren lade de til denne hørende Dyr forsyne med et passende dog ikke blivende Mærke paa Hudens, hvilket da ikke uden hans Tilladelse atter maa fjernes eller gjøres ukjendeligt, saalænge Dyret staar under offentligt Tilsyn. Forsætlig Overtrædelse heraf medfører foruden Strafsansvar efter § 16 tillige Fortabelse af den Ret til Erstatning af det Offentlige, som i Tilfælde af Dyrets Nedslagning ellers vilde tilkomme Eieren (§ 8).